

били тънки. Като е знаял това, пжтникът е трѣбвало да бжде внимателенъ, да гледа, кжде стѣпва. Колкото да философствува, защо сж трънетъ въ свѣта, защо бодатъ, човѣкъ нищо нѣма да разреши. Какво трѣбва да прави, ако се е уболъ? Той трѣбва да вземе игла, да бодне съ нея въ крака, дето е влѣзълъ трънътъ, и внимателно да го извади.

Какво представя трънътъ? Трънътъ е злото въ свѣта, съ което човѣкъ мжно може да се справи. — Защо е дошло злото въ свѣта, не питай. Кажи си: „Да спи зло подъ камъкъ!“ Продължавашъ ли да се запитвашъ много, ще те дадатъ подъ сждъ и ще те осждятъ, какъ си могълъ, безъ позволение да нарушишъ цѣлостта на тръна. Ти си взелъ нѣщо отъ него. Следователно, нищо друго не ти остава, освенъ да се примиришъ съ тръна, т. е. съ злото въ свѣта. Както доброто съществува, така и злото има право на съществуване. Като се обожда на тръна, съ това човѣкъ нарушава неговото спокойствие. Трънътъ не е нищо друго, освенъ бодливъ телъ, поставенъ на пжтя му. Бодливиятъ телъ показва, че хората живѣятъ въ военни времена. Тѣ не сж толкова добри, колкото си представятъ, вследствие на което навсѣкжде се натѣкватъ на бодливъ телъ, чрезъ който се възпитаватъ.

Като изучаватъ ботаника, естествена история, мнозина считатъ тръна за безполезно растение. Други, обаче, казватъ, че трънътъ е толкова необходимъ, колкото и ябълката, И